

LUCINDA RILEY

VAARALLINEN KIRJE

BAZAR

LUCINDA
RILEY

VAARALLINEN KIRJE

Suomentanut Tuukka Pekkanen

BAZAR

Englanninkielinen alkuteos *The Love Letter*
Copyright © Lucinda Riley, 2018

Suomenkielinen laitos © Tuukka Pekkanen
ja Bazar Kustannus, 2021

Bazar Kustannus on osa
Werner Söderström Osakeyhtiötä

Seitsemän sisarta -romaanin lukunäytteen
suomennos: Hilikka Pekkanen.

ISBN

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Jeremy Trevathanille

Kuningasgambiitti

*Avaussiirto, jossa valkoinen uhraa
sotilaan parantaakseen asemiaan*

Prologi

Lontoo, 20. marraskuuta 1995

”James-kulta, mitä sinä teet?”

James katseli ympärilleen pää pyörällä ja horjahti sitten eteenpäin.

Tyttö sai hänet kiinni juuri ajoissa ennen kuin hän kaatui. ”Olet kävellyt unissasi, vai mitä? Tulehan nyt, mennään takaisin sänkyyn.”

Pojantytären lempeä ääni kertoi Jamesille, että hän oli edelleen maan päällä. Hän tiesi, että oli seissyt siinä jostakin tietystä syystä ja että oli kiireesti tehtävä jotakin, minkä hoitamisen hän oli jättänyt aivan viime hetkeen...

Nyt se oli kuitenkin haihtunut mielestä. Lohduttomana James antoi lapsenlapsensa puolittain kantaa hänet sänkyyn. Kuihtuneet ja heiveröiset raajat tekivät hänestä avuttoman kuin pieni lapsi, ja sekava mieli oli taas kerran jättänyt hänet pulaan. Inhottavaa.

”No niin”, tyttö sanoi pyrkiessään tekemään isoisänsä olon mukavaksi. ”Miten kivun laita on? Haluaisitko lisää morfiinia?”

”En. Älä, minä...”

Juuri morfiini teki Jamesin aivoista hyytelöä. Huomena hän ei ottaisi sitä enää ollenkaan, ja silloin hän muistaisi, mitä oli vielä tehtävä ennen kuolemaa.

”Hyvä on. Lepäähän nyt ja yritä nukkua”, tyttö rauhoitteli ja silitti kädellään isoisänsä otsaa. ”Lääkäri tulee kohta.”

James tiesi, ettei saisi nukahtaa. Hän sulki silmänsä ja mietti, mietti epätoivoisesti... irrallisia muistumia, kasvoja...

Sitten hän näki naisen yhtä selkeästi kuin sinä päivänä, jona oli tavannut tämän ensimmäistä kertaa. Nainen oli niin kaunis, niin lempeä...

”Muistatko kirjeen, rakas?” hän kuiskasi. ”Lupasit palauttaa sen...”

Tietenkin!

James avasi silmänsä, yritti nousta istumaan ja näki lapsenlapsensa huolestuneiden kasvojen häälyvän yläpuolellaan. Hän tunsu kivuliaan pistoksen kyynärtaipeessaan.

”Lääkäri antaa sinulle jotain rauhoittavaa”, tyttö sanoi.

Ei! Ei!

Sanat kieltäytyivät muodostumasta hänen huulilleen, ja kun neula upposi hänen käsivarteensa, hän tiesi, että oli liian myöhäistä.

”Olen pahoillani, anteeksi”, hän ähkäisi.

Lapsenlapsi katseli, kun Jamesin silmäluomet viimein painuivat umpeen ja hänen ruumiinsa rentoutui. Hän painoi sileän poskensa isoisän poskea vasten ja huomasi, että se oli märkä kyynelistä.

Besançon, Ranska, 24. marraskuuta 1995

Hän käveli hitaasti olohuoneeseen takan ääreen. Oli kylmä päivä, ja hänen yskänsä oli pahentunut. Hän hivutti hintelän vartalonsa tuoliin ja otti uuden *The Timesin* pöydältä lukeakseen kuolinilmoitukset juodessaan tavaliseen tapaansa englantilaista aamuteetä. Posliinikuppi kolahti lautasta vasten, kun hän näki otsikon, joka vei kolmanneksen etusivusta.

ELÄVÄ LEGENDA KUOLLUT

Sir James Harrison, monien mielestä sukupolvensa suurin näyttelijä, kuoli eilen Lontoon-kodissaan perheensä ympäröimänä. Hän oli yhdeksänkymmentäviisivuotias. Ensi viikolla pidetään hautajaiset läheisten läsnäollessa, ja muistotilaisuus järjestetään myöhemmin tammikuussa Lontoossa.

Hänen sydäntään kouraisi, ja sanomalehti tärisi hänen sormiensa välissä niin rajusti, että hän pystyi tuskin lukemaan loppua. Artikkeleihin oli liitetty kuva näyttelijästä ottamassa kuningattarelta vastaan Brittiläisen imperiumin upseerin kunniamerkkiä. Kyynelten sumentamin silmin nainen katseli kuvaa, voimakkaan profiilin ääri viivoja, paksua harmaantunutta tukkaa...

Voisiko hän... uskaltaisiko hän palata? Vielä viimeisen kerran, hyvästelläkseen?

Aamuteen jäähtyessä koskemattomana hänen vierellään hän käänsi sivua jatkaakseen lukemista ja muisteli miehen elämän ja uran vaihteita. Sitten hänen huomionsa kiinnittyi alempana olevaan toiseen pieneen otsikkoon:

KORPIT KADONNEET TOWERISTA

Eilen illalla ilmoitettiin, että Lontoon Towerin kuuluisat korpit ovat kadonneet. Legendan mukaan linnassa on asunut korppeja yli viidensadan vuoden ajan varioimassa Toweria ja kuningasperhettä Kaarle II:n määräyksen mukaisesti. Katoamisesta ilmoitettiin korprien hoitajalle eilen illalla. Korppien löytämiseksi on käynnistetty maanlaajuiset etsinnät.

”Taivas meitä auttakoon”, hän kuiskasi. Pelko tulvahti hänen vanhoihin suoniinsa. Saattoihan se olla pelkkää sattumaakin, mutta hän tunsu legendan merkityksen varsin hyvin...

Lontoo, viides tammikuuta 1996

Joanna Haslam juoksi täyttä vauhtia Covent Gardenin halki raskaasti läähättäen. Hengitys rahisi ponnistuksesta. Hän väisteli turisteja ja koululaisryhmiä ja välttyi täpärästi tönäisemästä katusoittajaa kumoon. Siinä rytäkässä selkäreppukin keikahti vinoon. Hän saavutti Bedford Streetin samalla hetkellä, kun Covent Gardenin Pyhän Paavalin kirkolle johtavasta takorautaportista ajoi loistoauto. Valokuvaajat piirittivät auton heti, kun kuljettaja astui ulos avaamaan takaoven.

Saamarin saamari!

Voimiensa viime rippeillä Joanna juoksi viimeiset metrit portille ja siitä sisään kivetylle pihalle. Kirkon punatiilisen julkisivun kello vahvisti, että hän oli myöhässä. Lähestyessään sisäänkäyntiä hän loi katseen toimittajien laumaan ja huomasi, että hänen valokuvaajansa Steve oli asettunut aitiopaikalle portaille. Joanna vilkutti, ja Steve näytti peukaloa, kun Joanna työntyi loistoautosta astuneen julkimon ympärillä tungeksivien valokuvaajien muurin läpi. Sisällä kirkossa oli kattokruunujen hämyisesti

valaisemat penkit täytetty viimeistä paikkaa myöten. Taustalla soi juhlallinen urkumusiikki.

Näytettyään lehdistökorttiaan ja huokaistuaan syvään Joanna livahti takapenkille ja istahti kiitollisena. Hartiat kohoilivat huohotuksesta, kun hän kaivoi repusta lehtiötä ja kynää.

Vaikka kirkossa oli jäätävän kylmä, Joannan otsalla oli hikipisaroita. Hätäisesti ylle kiskaistun mustan lampaanvillapaidan korkea kaulus oli liimautunut epämiellyttävästi ihoon. Hän otti esiin paperinenäliinan ja niisti vuotavan nenänsä. Sitten, pyyhkäistyään pitkää ja paksua sekaista tukkaansa, hän nojautui penkin selkänojaa vasten ja sulki silmänsä saadakseen hengityksensä tasaantumaan.

Uusi vuosi oli alkanut lupaavasti, mutta nyt, vain muutamaa päivää sen jälkeen, Joannasta tuntui kuin hänet olisi tönäisty, ei, pikemminkin paiskattu alas Empire State Buildingin huipulta. Yhtäkkiä ja varoittamatta.

Matthew... hänen elämänsä rakkaus, tai eilisen jälkeen pikemminkin hänen elämänsä entinen rakkaus, oli syy tähän tunteeseen.

Joanna puri kiivaasti alahuultaan, ettei olisi alkanut taas itkeä, kurkotteli kohti alttarin lähellä olevia etupenkkejä ja totesi helpotukseksen, etteivät kaikkien odottamat sukulaiset olleet vielä saapuneet. Hän vilkaisi taakseen pääovelle ja huomasi, että toimittajat olivat panneet tupakaksi ja näpräisivät kameroidensa linssejä ulkona. Edessä istuvat surijat alkoivat liikehtiä hermostuneesti epämukavilla puupenkeillä ja kuiskutella vierustovereilleen. Joanna silmäili väkijoukkoa pikaisesti nähdäkseen, ketkä paikalla olevista kuuluisuuksista kannatti erityisesti mainita artikkelissa. Vieraita oli kuitenkin vaikea erottaa toisistaan pelkän takaraivon perusteella. Useimpien

hiukset olivat joko harmaat tai valkoiset. Kun hän raapusti lehtiönsä nimiä, edellisen päivän muistikuvat tulvivat taas hänen mieleensä.

Iltapäivällä Matthew oli ilmestynyt yllättäen hänen Crouch Endin -asuntonsa ovelle. Raskaan yhteisen joulun ja uudenvuodenjuhlinnan jälkeen he olivat päättäneet yksimielisesti palata kumpikin omaan asuntoonsa muutamaksi päiväksi rauhoittumaan ennen kuin työt taas alkoivat. Valitettavasti Joanna oli joutunut viettämään ajan hoidellen pahinta flunssaa, mikä hänellä oli ollut vuosikausiin. Hän oli avannut oven Matthewille ikivanhassa lämpöpyjamassaan ja raidallisissa yösukissa puristaen käsissään Nalle Puh -kuumavesipulloa.

Kun Matthew oli jäänyt hortoilemaan ovensuuhun ja kieltäytynyt riisumasta takkiaan, Joanna oli aavistanut, ettei kaikki ollut kohdallaan. Matthewin katse oli harhailut sinne tänne, ja hän oli katsonut kaikkea muuta paitsi Joannaa.

Sitten hän oli ilmoittanut miettineensä asioita. Hän ei uskonut heidän suhteestaan tulevan mitään ja oli todennut, että oli ehkä parasta lopettaa siihen.

”Olemme nyt olleet yhdessä kuusi vuotta yliopistosta lähdön jälkeen”, hän oli sanonut ja hypistellyt Joannalta joululahjaksi saamiaan käsineitä. ”Enpä tiedä. Olen aina ajatellut, että ennen pitkää tulisi aika, jolloin haluaisin mennä kanssasi naimisiin ja sitoa tavallaan elämämme yhteen virallisesti. Sitä hetkeä ei kuitenkaan ole tullut...” Siinä kohden Matthew oli levittänyt avuttomasti käsiään. ”Ja jos ei sitä ole vielääkään tullut, en usko, että sitä tuleekaan.”

Joannan kädet olivat puristuneet tiukasti kuumavesipullon ympärille hänen katsellessaan Matthewin syyllistä

ja varautunutta ilmettä. Hän kaivoi pyjamansa taskua, löysi kostean nenäliinan, niisti nenänsä kuuluvasti ja katsoi Matthewia suoraan silmiin.

”Kuka se on?”

Matthewin kasvoille ja kaulalle oli lehahtanut puna. ”En halunnut, että tässä kävisi näin”, hän sopersi, ”näin siinä kuitenkin on käynyt, enkä voi enää teeskennellä.”

Joanna muisti, kuinka he olivat juhlineet yhdessä uutta vuotta neljä päivää aikaisemmin ja jupisi mielessään, että pirun hyvin Matthew oli teeskennellyt.

Ilmeisesti toisen naisen nimi oli Samantha. Hän työskenteli samassa mainostoimistossa kuin Matthew, peräti asiakaspäällikkönä. Se oli alkanut sinä iltana, jona Joanna oli yrittänyt saada konservatiivikansanedustajalta kommenttia tätä koskevasta törkyjutusta eikä ollut ehtinyt ajoissa Matthewin toimiston joulujuhlaan. Ikivanha tarina – ajatus pyöri herkeämättä hänen päässään. Sitten hän kuitenkin ryhdistäytyi. Mistä muualta ikivanhat tarinat olivat peräisin kuin ihmisten tavanomaisesta käyttäytymisestä?

”Vannon, että olen kaikin voimin yrittänyt lakata ajattelemaasta Samia”, Matthew oli jatkanut. ”Yritin tosissani koko joulun. Oli todella hauskaa viettää aikaa perheesi luona Yorkshiressa. Sitten tapasin hänet uudestaan viime viikolla, kävimme pikaisesti lasillisella ja...”

Joanna oli hylätty. Samantha oli ottanut hänen paikansa, sen pituinen se.

Kun Matthew jatkoi, Joanna saattoi vain tuijottaa silmät järkytyksestä, vihasta ja pelosta leiskuen.

”Ensin luulin sitä pelkäksi ihastukseksi, mutta on selvää, että jos tunnen toista naista kohtaan näin, en mitenkään voi sitoutua sinuun. Teen siis vain niin kuin on

oikein.” Matthew oli katsonut Joannaa melkein kuin odottaisi kiitosta jaloudestaan.

”Niin kuin on oikein...” Joanna oli toistanut ontolla äänellä ja purskahtanut vilustuneen ihmisen nuhaisiin kyyneliin. Jostain kaukaisuudesta kuului Matthewin ääni sopertavan edelleen selityksiä. Joanna oli pakottanut turvonneet, kyynelten kastelemat silmänsä auki ja katsellut, kuinka Matthew oli lysähtänyt häpeissään Joannan kulu-neeseen nahkanojatuoliin.

”Ulos”, Joanna oli lopulta saanut sanotuksi. ”Senkin häijy, alhainen, valehteleva petturisika! *Häivy! Heti paikalla!*”

Jälkeenpäin Joannaa oli suututtanut eniten se, ettei Matthew ollut tarvinnut sen enempää suostuttelua, vaan oli noussut, mutissut jotain tavaroista, joita hän oli jättänyt Joannan asuntoon, ja sanonut, että heidän piti tavata ja jutella, kunhan pöly oli laskeutunut. Sen jälkeen hän oli suorastaan rynnännyt ulko-ovelle.

Lopun illasta Joanna oli itkenyt tapahtunutta puhelimesa äidilleen, parhaan ystävänsä Simonin vastaajaan ja Nalle Puh -kuumavesipullonsa aina vain märempiin karvoihin.

Lopulta, kiitos suuren määrän flunssalääkettä ja konjakkia, hän oli nukahtanut kiitollisena muutaman päivän vapaasta, jonka oli saanut sen ansiosta, että oli tehnyt uutistoimituksessa ylitöitä ennen joulua.

Sitten, yhdeksältä aamulla Joannan puhelin oli soinut. Hän oli pakottautunut hereille tokkuraisesta unestaan ja tarttunut siihen siinä toivossa, että soittaja oli murtunut ja katuvinen Matthew, joka oli käsittänyt tekonsa järisyttävät seuraukset.

”Minä täällä”, sanoi käheä glasgowlaisittain puhuva ääni.

Joanna oli kironnut ääneti kattoon. ”Terve, Alec”, hän oli niiskuttanut vastaukseksi. ”Mitä haluat? En ole tänään työvuorossa.”

”Anteeksi vain, mutta kylläpä olet. Alice, Richie ja Bill ovat kaikki ilmoittautuneet sairaiksi. Sinun on siirrettävä lomaasi.”

”Ovat sitten tervetulleita joukkoon.” Joanna oli yskinyt puhelimeen liioitellusti. ”Olen pahoillani, Alec, mutta minäkin olen kuoleman kielissä.”

”Katso tilannetta tältä kannalta: tulet tänään töihin ja sitten, kun olet terve, pystyt nauttimaan lomastasi täysipainoisemmin.”

”En minä voi tulla. Minulla on kuumetta ja pysyn hädin tuskin tolpillani.”

”Siinä tapauksessa pärjät kyllä. Tämä on istumatyö Covent Gardenin Pyhän Paavalin kirkossa. Kymmeneltä on sir James Harrisonin muistojumalanpalvelus.”

”Ei, Alec. Et voi tehdä tätä minulle. Kaikkein viimeiseksi kaipaen istumista vetoisessa kirkossa. Olen jo muutenkin kuolemansairas. Kohta joudut tulemaan minun muistotilaisuuteeni.”

”Olen pahoillani, Jo. Vaihtoehtoja ei ole. Maksan taksin sinne ja takaisin. Jälkeenpäin voit mennä suoraan kotiin ja lähettää artikkelin minulle sähköpostitse. Yritä päästä puhumaan Zoe Harrisonin kanssa. Olen lähettänyt Steven ottamaan kuvia. Tästä tulee etusivun juttu, jos Zoe on oikein pynttäytynyt. No niin, puhutaan myöhemmin lisää.”

”Saamari!” Epätoivoissaan Joanna oli painanut kivistävän päänsä tyynyyn, soittanut taksin ja hoiperrellut vaatekaapilleen etsimään tilaisuuteen sopivaa mustaa asua.

Suurimman osan ajasta Joanna rakasti työtään, suorastaan eli sitä varten, niin kuin Matthew oli usein huomauttanut, mutta tänä aamuna hän ihmetteli suuresti syytä siihen. Oltuaan lyhyitä ajanjaksoja töissä muutamassa aluelehdessä hän oli vuosi sitten päässyt toimittajaksi lontoolaiseen *Morning Mailiin*, joka oli maan parhaiten myyviä päivälehtiä. Sydänverellä ansaittu mutta alhainen asema toimituksen hierarkiassa tarkoitti kuitenkin sitä, ettei hänellä oikeastaan ollut varaa kieltäytyä. Uutistoimituksen päällikkö Alec ei koskaan väsynyt muistuttamaan häntä siitä, että hänen työpaikkaansa väijyi tuhat nälkäistä nuorta toimittajaa. Toimituksessa vietetyt puolitoista kuukautta olivat olleet hänen siihenastisen työuransa hankalimmat. Työajat olivat säälimättömiä, ja Alec – vuoroin orjapiiskuri, vuoroin omistautunut ammattilainen – ei koskaan odottanut vähempää kuin oli itse valmis antamaan.

”Kunpa saisi kirjoittaa lifestyle-sivuille”, Joanna tuhisi vetäessään ylleen nuhraantuneen mustan villapaidan, paksut villasukkahousut ja mustan hameen kunnioituksesta tilaisuuden murheellista luonnetta kohtaan.

Taksi oli tullut kymmenen minuuttia myöhässä ja juutunut sitten mahtavaan ruuhkaan Charing Cross Roadille. ”Ei voi mitään. Harmi”, taksinkuljettaja oli sanonut. Joanna oli vilkaissut rannekelloaan, työntänyt kuljettajalle kymmenen punnan setelin ja hypännyt ulos taksista. Harpooessaan pitkin Lontoon katuja kohden Covent Gardenia, kun keuhkoja kivisti ja nenä vuoti valtoimenaan, hän pohti, voisiko elämä enää pahemmaksi muuttua.

Kun seurakunnan puheensorina äkkiä lakkasi, Joanna havahtui mietteistään, avasi silmänsä ja kääntyi katsomaan, kuinka James Harrisonin sukulaiset alkoivat virrata kirkkoon.

MEHUKASTA JUONITTELUA, SKANDAALINKÄRYÄ JA VAARALLISTA RAKKAUTTA

Journalisti Joanna Haslam hälytetään kiireiselle juttukeikalle näyttelijälegendan hautajaisiin. Kesken kuuluisuuksia kuhisevan seremonian Joannan vieressä istuva vanha nainen näkee jotakin, mikä saa hänet niin kiihdyksiin, että hänen vointinsa heikkenee ja Joannan on saatettava hänet kotiinsa.

Pian Joanna saa naiselta kirjekuoren, josta löytyy kiihkeä rakkauskirje ja music hall -ohjelmalehtinen vuodelta 1923. Nainen haluaa kertoa tarinansa Joannalle, mutta pyytää pitämään salassa lähettämänsä aineiston, sillä siinä piilevä skandaali voisi tuhota monen elämän ja järkyttää koko kuningaskuntaa. Joanna kiiruhtaa tapamaan naista, mutta tämä on jo kuollut. Epäilyt kuiskii Joannan korvaan, että kuolemalla oli kätyrit mukanaan.

Vaarallisessa kirjeessä ilmiömainen tarinankertoja Lucinda Riley kietoo lukijan tapahtumasarjaan, jonka hätkähdyttävät käännteet vievät 1990-luvun Lontooseen ja valtaa pitävien varjeltuimpiin salaisuuksiin.

